



ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

LA SENMANA DE DIJOURS Á DIJOURS

Tot permaneceix en calma, per més que la professó vaji per dintre.
Baix la presidència del Avi Sagasta varen

El govern, lliure de mals de-cap parlamentaris, se dedica á orientar la seva acció.

De moment se deixarà sense efecte 'l decret de 'n Románon, permetent qu' en las escoles públicas s' ensenyi el catecisme en catalá als noys que no coneixin altra llengua. En aquest punt, catalanistas y capellans podran donarse per satisfets.

Mereix aplausos la tendència del ministre de Gracia y Justicia de donar major independència als funcionaris del ordre judicial, si renuncia com ha dit que renunciaria als nomenaments de lliure elecció del ministre, establint un torn de rigorosa antigüetat. Tal vegada aixís se logri que 'ls encarregats de administrar justicia no obeeixin á la presió dels cacichs y homes polítics, enllimites com fins ara per la promesa d' ascensos y altres ventatjas. Lo que considerem bo y just ho aplaudirem, per més que 'l que ho realisi sigui un ministre conservador.

Contrastan ab aquest criteri sá de 'n Dato, las instruccions que 'n Maura—de qui tant a esperava—ha donat als governadors de las provincias. A favor de una distinció casuística, genuinament jesuít, sobre 'ls cacichs, ha de-

terminat que han de ser atesos els que treballin pel govern, y que si la justicia s' ha de fer á tots els ciutadans, els favors s' han de reservar sols pels amichs. Calcúlinse las conseqüèncias á que pot portar aquest sistema interpretat pels Poncis de las provincias.

Ara s' ha trobat que tot alló que deya en Sagasta respecte á negociacions entauladas ab el Vaticá para resoldre 'l problema religiós, era una maula de las sevas. Las negociacions versavan sole sobre la supressió de algunas diócesis y disminució de sou: per lo que respecta á las comunitats se las deixava tranquilas, y ni tan sols se 'n parlava.

Y aixís mentint pels cotxes, y ab 'l afany de no comprometre, tenia olvidats els seus debers un govern que blasonant de liberal, ha sigut sempre 'l pitjor enemic de la llibertat del poble.

Sobre aquest punt, en Silveira seguirá las petjadas de 'n Sagasta; es á dir, no farà res, fins y á tant que 'ls frares á 'n ell y á tots ens treguin de casa.

PEP BULLANGA

LA GENT DE BÉ A PROBA

QUAN van efectuar-se á Barcelona las últimas eleccions municipals, baix el nom genéric de gent de bé y sota la bandera del regionalisme perdigot, se feu una conxorxa monstruosa per entrar á la Casa gran, á moralisar 'l administració

La situació



reunirse 'ls restos destrossats del últim naufragi; tots els elements vells y corcats del descalabrat partit de la fusió. L' home del tupé va arengarlos y tots se van mostrar conformes en acentuar el criteri liberal y democrátich del partit. Està vist que may se senten tan liberals ni tan democratas que quan dejenan. Si 'l país pogués ocuparse d' ells, seria cas de dirlos:—Romanos á 'n aquesta hora?

Un detall significatiu: en Moret va abstenirse de assistir á la reunió d' exministres. Davia tenir por de que li piquessin las crestas ab perill de perdre 'ls drets á heretar la jefatura.

El mateix dia reunia en Canalejas á una cinquantena de senadors y diputats qu' están, segons sembla, disposats á seguirlo en el seu propósit de fundar un nou partit democrata-monárquich. La major ó menor forsa no depén de las idees qu' en Canalejas sustenti, que ja es sabut que aquestas no poden germinar per ser tan híbridas. O s' ha de ser democrata ab el complement republicá ó monárquich á secas sense mesclas democráticas. La forsa de 'n Canalejas dependrá del major ó menor número de districtes que se li senyalin en el reparto oficial.

municipal, com deyan ells, fent la felicitat de Barcelona.

Ab aquest programa van agafar molts lluscos. Fins liberals, democratas y alguna que altra agrupació republicana escadussera 's posaren resoltament al servey de la titulada gent de bé y en contra del poble republicá y treballador, qu' era calificat de brútol, purria y fill de burdell. En la conxorxa hi figuraven totas las associacions católicas y carcondas de Barcelona, las quals donaren vots y candidats á la gent de bé. Ab tal maniobra, alguns crachs, que ab las sevas alas de corp arnadas may haurian pogut alisar el vol dos pams de terra, lograren arribar fins á las alturas del consell barceloní.

Va ser una vergonya per la democrática metrópoli catalana, vergonya que ara s' ha posat en evidencia de una manera hasta ridícula, haventhi hagut regidors que han declarat que 'ls seus escrúpuls de católics no 'ls permetían votar la cantitat que l' Ajuntament destina á honrar la bona memoria del insigne Pí y Margall, fill de Barcelona, ab un monument públich, per l' única rahó de haver sigut D. Francisco lliure-pensador. Lo qual ho han

Veyám cuánt temps durará aquest equilibri.

deixat sense la menor protesta dels seus companys de causa, ab tot y las bocades que aquests havien fet sempre de 'n Pi y Margall com autonomista. Quan se'n podien servir per las sevas cabales, l'alabavan; en cambi avuy permeten que uns companys seus el desconsiderin y l'insultin.

Pero aixó encare seria lo de menos. No perque aquesta comunitat de Fra Gargalla tinguin escríptuls de honor a un lliure-pensador, deixará Barcelona de pagar el tribut de l'admiració que sent per el seu fill predilecte, model de saber, de austeritat y de virtut.

Allá ahont més havia de posarse en evidencia la mala ombra de la *gent de bé* del municipi, era en la marxa de l'administració. Traçant fatit per tots els poros, perque ells suan petulancia—tant plé n tenen el cos—, alardejavan de que ordenarian el desgabell de l'administració y purificarian tot lo impur, posantse en aixó al nivell dels antics concellers, als qui 's proposavan limitar en limpieza de intencions y energia de carácter.

Donchs bé, ab tot y constituhir numéricament la fracció més important de la corporació municipal, fa prop de un any que s' agitan y 's remouhen y donan voltas com esquirols engabiats, sense moures de la gabiá dels mals vicis de l'administració. Ni han corretgit aquests vicis, ni han arreglat lo més mínim el desgabell. Però en materia de utilisar las oillas del *Hôtel de ville* per satisfer la gana dels companys de causa, s' han posat al mateix nivell que 'ls Ajuntaments caciquistas de pitjor anomenada.

No vull, ni m' importa saber si han buscat encare alguna cosa més; me basta senyalar l'efecte de conjunt, pera dir ab venen alta y sense temor de que ningú pugui desmentirme:—La Casa gran es massa gran pera vosaltres; tan gran que vos hi haven perdut y avuy ja no sabeu ahont sou. Poseuvos la mà al pit y confesseu de una vegada lo qu' es cert, lo que hen de conèixer vosaltres mateixos si no teniu embotat del tot el sentit de la percepció: confesseu qu' heu fracassat.

El fracàs de la *gent de bé* ha pres las proporcions de un verdader escàndol del qual avuy s' ocupa Barcelona entera, en la qüestió dels consums.

De *gent de bé* casi exclusivament estava composta la Comissió. La primera providencia que va pendre 'l seu president, va ser expedir una circular als buròts, prohibintlos renegar y dir malas paraulas. Si d' ell hagües dependit estich segur que hauria concedit notas honoríficas y ascensos als buròts que haguessin resat més parts de rosari.

Pero ab tot y tanta devoció, el fet es que 'ls consums aquest any han redituat menos que 'ls anteriors, en que no eran administrats per uns homes tant de bé. Que ha de haverhi filtracions, frau y llatrocinis es indubtable; pero 'l mérit de una comissió gelosa está en descubrirlos y castigarlos. Y elle fins ara ni han descubert ni han castigat res. Any enrera, un bon home, casi sense instrucció, pero ple de bona voluntat, D. Gabriel Banyolas, sent individu de la comissió de consums, se las va tenir tiesas ab una poderosa casa introductora, per més senyas francesa, y que gosava d' elevadas proteccions, entre ellas la de l'embaixada francesa. El Sr. Banyolas ab tal motiu se vejé encausat y se li embargaren els bens de fortuna que possehia, pero ab tot se mantingué ferm, en la defensa dels interessos de la ciutat, y després de no pocs disgustos se sortí ab la seva. Y 'l Sr. Banyolas era un regidor caciquista.

¿Qui dels homes de bé de l'última comissió de consums, ha tractat de imitar en la persecució del frau aquest exemple de zel y d'enteresa?

No: ells no s' hi han trencat gayre 'l cap en correir abusos. Lo qu' era efecte de la seva impericia y del seu descuyt ho han atribuït a imperfeccions de la ley y dels reglaments, y sense encomenarse a Den ni al diable, han dit:—La qüestió dels consums no te més que una solució: l'arrendament.

Es a dir: nosaltres no'n sabem prou: tots els regidors que s' fican a la comissió s' desacreditan... que vinga un arrendatari a ferhi 'l seu negoci, mal aquest estira cordetas dongui garrot a Barcelona.

Y en nom de la moralitat, aquests mandrosos llyutadors, vensuts avants de batres ab els abusos, anavan a entregar per cinch anys la percepció dels drets de portas a una empresa particular, a preteix de que aquesta pagaria de moment una cantitat una mica més elevada al municipi; pero guardantse molt be de advertir que 'l últim any podia rescabellarse, forçant l'entrada de articles subjectes al pago de acort ab els introductores, y deixant, al terminar l'arrendament la plassa abarrotada de dits articles. Un negoci rodó, y que tenia 'l curull al cal del sach.

Y de aixó se'n deya fer un obra de alta moralitat y mirar pels interessos de Barcelona.

Menos mal si era una idea equivocada, encare que sincera.

Pero, desgraciadament, a alguns dels homes de bé que han intervingut en aquest tripijoch ab una persistencia digna de millor causa, se 'ls hi han vist las cartas.

No han pogut amagar al preparar l'arrendament, que ho feyan de acort ab un determinat arrendatari. Y abominació de las abominacions! Ells, tan partidaris, segons dinhen, de las bases de Manresa, que prescriuhien que han de ser catalans tots els que desempenyin càrrech ó empleo a Catalunya, ahont varen anarlo a buscar al arrendatari dels consums de Barcelona? ¡A Madrid! Be es veritat que 's deya que l'arrendatari aquest sols treuria la cara, treballant a perdus y ganancias, ab capitals catalans, sortits de las caixas de alguns que figuran en las filas de la *gent de bé*, entre 'ls quals se citava algun parent del president de la comissió.

Aixó, y las relacions seguidas ab el pressumpt arrendatari, que 's traduhian en continuos conciliabuls, techs y viatjes sospitosos, feyan obrir els ulls fins als més il·lucos.—¿A què obeheix—se preguntava tothom—un interés tan manifest y tan desaperderat en pró de una solució previamant anayada?

Y tothom, fins els menos maliciosos, recordavan l'instint de las moscas que se'n van sempre decididas ahont hi ha mel.

El tró gros va estallar dijous de la senmana pasada al discutirse en consistori el plech de condicions del arrendament. El preu s' havia discutit molt per las comissions de Consums y de Hisenda reunidas. Que fos de 17 milions 300 mil pessetas volian, segons ha dit un periódich, tant el Sr. Pons com el Sr. Cambó, dignes representants de la *gent de bé*. Que fos de 18 milions sostenian els Srs. Llañá y Dolça. Y en aquesta diferencia de 700.000 pessetas estava la ruda catarina del negoci. Aquesta suma detreta dels 18 milions que s' imposavan al arrendatari, havia de servir per untar. No hi havia prou vots per assegurar l'aprobació del projecte de arrendament, y era menester comprarlos. ¿Qui s' havia de vendre? No se sab. Ara que hi havia homes de bé que tractavan de comprar vots es evident.

Y aixó es lo que 's va veure clar com la llum en la memorable sessió. Sobran, donchs, els tribunals d'honor per aclarir l'entredo. La cosa está ben patent. Hi ha tots els elements necessaris perque 'l Tribunal de l'opinió pública pugui fallar ab perfecte coneixement de causa.

Y mereixen un aplaus, en primer terme els regidors republicans que van desbaratar la combinació tenebrosa del arrendament que s' havia d' efectuar a las costellas del poble barceloní. En cambi 'ls de las filas de la *gent de bé*... Aquí 'ls tenen, tals com ells mateixos s' han volgut mostrar.

Ara s' comprén el seu empenyo en entrar a la Casa gran. Ja la bandera regionalista resulta massa xica per taparlos las vergonyas.

P. K.

¡AIXÓ REJOVENEIX!



encare hi ha qui digui qu' Espanya camina depressea cap a la mort per sgotament de sas forasas físicas y embrutiment de sas qualitats morals? Romanos.

Llegint aquests días els diaris, m' hi convensut de que encare hi ha prou energías

pera tornar als temps heroichs de José María, Jaime el Barbudo y Juan Portela el ladrón más afamado de la gran Sierra Morena com diu el romance clássich.

Un tal Mamés Casanova, nada menos que nieto de un teniente del célebre Candelas com no s' descuida de fer constar cap diari, ha emulat durant dos anys las hassanyas dels reys del bandolerisme y ha sigut per últim agafat com todo el aparato que requiere tan interesante argumento.

Res ha faltat en tan sensacional succés. Els pobles atemorissats servint d' arcabots al lladre, jove de vintidós anys, ab las brutalitats amorosas propias de l'edat y l'ofici; el bon sacerdot que ab mansuetut evangélica el fa entrar a la rectoría amanyagantlo, y l'espía qu' avisa a la guardia civil; el siti a la casa rectoral; la sorpresa ab una colla d' incidentes interessantíssims y espeluznantes; la llyta desesperada del bandoler contra quatre paguesos, tres guardias y el capellá que no es pas el més perressó en l'acomasa, y per final, l'apresament del célebre bandido mal ferit, que no s' ha deixat agafar sens haver antes foradat la pell d' alguns de sos aprehensors.

Y, com es natural en un fet de tanta trascendencia, planas enteras dels diaris plenas de telegramas explicant els més petits incidents de la llyta; l' historia d' en Casanova explicada de pé a pá de desde que va néixe fins al primer pessich que va donar a un company d' estudi, al primer díá ab un se continuará, de la primera ganivetada a la darrera fuga de la presó d' Ortigueira, al i egón y se continuará y del darrer crim fins a l' agafada per últim, pero encare ab un se continuará pera mantindre l' interés dels llegidors.

¿Qué s' sembla? ¿Eh que l' resparició dels anticha reys de la serra, la oficiositat dels inflagossos de la premsa y l' interés bestial del públich, fa concebir esperansas d' una próxima regeneració?

JEPH DE JESPU



ROMONIAS catalanistas.

Tothom sab que als perdigots els cau la baba davant de 'n Maura, com si d' ell ho esperessin tot. El tractan d' home eminent, de inteligencia privilegiada, de fill no de castat de l' hermosa Mallorca, germana de Catalunya.

En una paraula, li fan las magarrufas que solen ferse a n' aquells de qui s' desitja obtenirne un gran favor.

En cambi 'ls de La Renaixensa que, com a lliures de ambicions mesquinas, tenen el cap més seré y la memoria més clara, reescitan els párrafos del discurs ab qu' en Maura va respondre al Doctor Robert en el Congrés de Diputats... párrafos que ningú podrà dir que no siguin ben franche:

«Yo he de decir—deya en Maura—y me propongo demostrarlo, que cuando se ha llamado al programa de Manresa programa separatista, se ha dicho mucho menos de la verdad, porque es mucho más: es un programa de disolución nacional y de negación de la patria.»

«La esencia de las bases de Manresa, proclama das como doctrina del partido catalanista, es, no la desmembración, sino la total disolución de la patria y la negación de la nacionalidad española.»

Més avall deya: «Sobre las bases de Manresa no hablemos, porque sobre eso no cabe transacción ni debate.»

Resulta, donchs, que 'ls perdigots que sempre s' han dit partidaris acérrims de las bases de Manresa, troban maco y seductor a n' en Maura, que ab tanta franquesa va demostrarse enemich de la doctrina que las tals bases entranyan.

Per aixó ha bastat qu' en Maura pujés al candelero y s' trobés en situació de poder repartir gangas y districtes.

La carpanta dels perdigots es tal que 'ls fa perdre l'enténiment y la memoria. Son goluts y insaciables. Aceptan las bases de Manresa com a principios, y aspiran a obtenir els favors de 'n Maura com a postres.

En Silvela que avants a tot deya que sí, reservantse emperó no cumplir res de lo que prometia, aquesta vegada al rebre als missatgers catalans, ha mostrat una gran reserva dihent:

—Muchas concesiones tinch fetas a Catalunya, sense que jamay cap d' ellas haja sigut ben acullida.

Alguna cosa havia d' infinir en ell l'escarment. Tractantse de regionalistas no tinguin por de que 'ls hi allargui may més la mé; massa sab que li mossegarian.

El valent diputat Lerroux ha procurat fer cantar a n' en Silvela, respecte a la situació legal de Barcelona, y no n' ha pogut treure l'aygua clara. Ni avuy que hi ha hagut un cambi de govern se oyra encare la fetxa en que será alçada la suspensió de las garantías constitucionales.

En aquest punt tant val en Sagasta que va decretaria, com en Silvela que la sosté.

El delicté de ser Barcelona una ciutat tan independent li fan pagar els governs de la monarquia, mantenintla en cadena.

Aixó proba una de aquestas dugas cosas: ó que Barcelona es molt forta, ó que 'ls governs de la monarquia son molt débils. Molt l' han de temer quan aixís la tractan.

El Balch d' Espanya s' disposa a repartir al fi del actual exercici un dividendo tan gras com el del any passat.

També la Tabacalera te ja a punt y a disposició dels seus accionistas las grans caixas de brevas aromáticas.

Aixó vol dir que aquí a Espanya 'ls únichs que prosperan son els que tenen al seu càrrech els monopolis del Estat. Com més la nació s' empobreix més ells s' enriqueixen. El govern l' aguantia y ella se la xiclan de viu en viu.

En Maura no deixa de petja als gobernadors.

Avants de sortir de Madrid va arregarlos, y ara, tot just possessionats del seu càrrech, ja 'ls hi ha dirigit una circular.

Se veu que vol tenirlos al puny, pera ferlos filar a la mida del seu gust.

Aspira a que siguin, mes que gobernadors, fabricantes de conilletes de guix de la futura mejoría. Y al efecte 'ls farà usar els mateixos motllos de que s' han valgut tots els seus antecessors.

La monarquia de tant vella s' ha anat tornant criatura, y com a tal no vol mes que conilletes de guix pera divertirse.

Ab molt bon criteri jutja *El País* el mismeatge catalanista, en el qual diu que hi ha mes lamentacions qu' exigencias.

De petició directa sols n' hi ha una: la derogació del decret de 'n Romanones sobre l' ensenyansa del catecisme. Indirectament se demana l' us del catalá en els tribunals y en la redacció dels testaments. Y mes indirectament, encare, que 'ls funcionarios públichs a Catalunya siguin catalans.

Ara bé: respecte al Catecisme opina *El País* que lo mateix té ensenyarlo en catalá qu' en castellá, donchs lo mes procedent seria desterrarlo de la primera ensenyansa.

Troba rahonable que la llengua catalana pugui usarse en la redacció de testaments y de telegramas y fins en els tribunals, sempre que 'ls catalanistas demanessin la difusió del castellá, com a medi pera evitar els mals que deploran y lograr al últim que tots ens entenguem.

Tot aixó s' consegneix desarrollant l' ensenyansa. En Pi y Margall posava 'l dit a la llaga, quan sostenia que lo que s' gasta en culte y clero s' invertís exclusivament en ensenyansa.

¿Per qué—pregunta *El País*—no defensan aquesta solució 'ls catalanistas?

Molt ben preguntat. Pero no tingui por *El País*: la seva pregunta quedarà sense resposta.

Bons son els catalanistas pera demanar que se suprimeixi ni un grá de panis de la menjadora dels aucells negres, que forman els seus ausillars mes poderosos!

La seva divisa no ha sigut may Cap-endavant, sino Cap-allá.

Encare que s' diu qu' en Silvela fa l' aleta a Fransa ab el desitj de contreure un' aliansa ab la vehina República, no ho pugut creure.

La reacció y la libertat no ligan. Y l' fanatisme religiós y l' emancipació del esperit humé, may se podrán entendre. Per forcea s' donarán sempre castanyas.



TARRAGONA, 14 de desembre

Aquest matí s' ha efectuat l' acte de descubrir la lápida anunciadora del Passeig de Pi y Margall, costejada per subscripció pública popular. L' acte ha resultat rolemne. Un públich numeros escelat en aplausos quan l' arcaide Sr. Pallarés descubrí la lápida, després de lo qual en breus mots, enaltí las grans qualitats del ilustre patrio. Pronunciaren notables discursos els Srs. Rovira Virgili, director de *La Avanzada*, Fabregat y Nogués, director de *La Juticia*. Las societats corals *La Ilustración obrera* y *El Ancora* cantaren la Marseillesa essent aplaudidíssims. Y per últim el Sr. Carrié, president del Comité republicá federal, doná las gracias als que

contribuhiren a l' adquisició de la lápida y als assistants al acte, terminant ab un crit de ¡Viva D. Francisco Pi y Margall! que fou contestat per la numerosa concurrencia.

CARME, 15 de desembre

En l' últim novenari de ánimas varem tenir un frare predicador ab cara de pastor de montanya, que no feu mes que garlar contra *LA CAMPANA* y *La Esquella*.—Li notifiqué, esperant que per conducte del mateix periódich li donará las gracias per la propaganda, que ha donat uns resultats inmillorables. La saliva de frare y en sotanat es el millor abono pera fer creixer periódichs anti-clericals.

SALIENT, 10 de desembre

Per trempat y amant de la bulla 'l bramayre que 'ns ha tocat en sort en l' últim novenari d' ánimas. En un del·l'ermóns digué:—Els joves que rondan de nit y després están malalts ¿asben lo que tenen? Donchs jo sí que ho sé: es qu' están fols.—El públich va esclatar en una rialla y semblantli que alló feya gracia digué:—Vosaltres, donas, feu venir als vostres homes, que demá n' faré un de molt bó.—Els homes hi anaren y s' limitá a dirlos que havían de netejar la conciencia perque la tenían molt bruta.—Vaja, que lo qu' hauria de netejar ell es la seva llengua. Mes bruta de lo que la té...

MASSANET DE CABRENYES, 12 de desembre

El díá 7 del actual el mestre públich va celebrar uns lluhits exámens en presencia de altres professors de alguns pobles de mes importancia, perque poguessin testimoni ar els avenços dels seus alumnes. L' acte s' efectuá en díá festiu perque 'ls pares de familia hi poguessin assistir sense perdre 'l treball. Lo qual al nostre aucell negre s' ho va pendre tan malament, que de l' enrabada li han caygut casi todas las plomas, y com l' hivern s' acosts, crech que las trobará molt a faltar.

SANTA MARIA DE CERVELLÓ, 10 de desembre

Enfiat dalt del cossi y ab cara de tres Deus un predicar va vaticinar que en tot aquest sigle s' acabaria 'l mon, sino ara de moment, per allá a la maytat, ó cap al últim lo mes tart: que aixís com avants va haverhi 'l Diluvi universal, ara s' cremará tot: que s' enorrarán provincias enteras y que 'ls reys se barallaran ells ab ells, ab gran desolació. ¡Qué vol'len que 'ls digui! Aquest profeta de desgracias deu tenir per cor una castanya torrada, quan ens sugura un pervindre tan negre!

TARRASA, 14 de desembre

No sabem de qué serveixen las ordres del arcaide, en quant en aquesta ciutat se juga de ferm, a cor obert, ó millor dit, a cor-petat, ab disgust de no pocs families treballadores. Ho fem avinent per veure si 'l nou gobernador Sr. Espinosa, té més sort que 'l nostre arcaide de Real Ordre en fer cessar una calamitat tan abominable.

SANT CUGAT DEL VALLES, 12 de desembre

Aquesta vila está abrumada de pagos, sense que 'ls diners que s' recandan, que no son pocs, s' emplehin en comoditat dels vehins y millora del servey públich. Ara mateix s' han aumentat els drets de matansa, obligant a tothom a sacrificar el bestiar en un lloch brut y asquerós que sembla un mal corral. També a las gallinayres se 'ls exigeix un arbitrio y se las obliga a vendre a plassa, tanintse que portar ellas taulas y cadiras per instalarse, y aguantar frets y plujas. Ja que s' paga, a lo menos podria haverhi un bon escorridor, y una plassa una mica conforme. Pero ¿qué ha de fer l' Ajuntament, si per no tenir res, ni casa propia té, ni un petit edifici per allotjar als pobres y als malats? En quant a alumbra la major part de las nits hem de anar a las focas, y las plassas, carrers, camins vehinals y cementiris están fets un asco. ¿Y 'ls 100 duros que va donar el diputat Sr. Bustillo per díposit d' ayguas, qu' es han fet? ¿Es que 'ls van fonde las mateixas ayguas?

LLANSA, 16 de desembre

El diumenje passat, a la tarde, en la casa que habitan las hermanas se va armar una gresca de ballaruga que n' hi havia per esquarterarse de riure. Mentres una hermana tocava l' acordeón, unas quantas berjaulas brincavan, ballant uns tangos y unas jotás que feyan venir salivera. També la superiora va voler fcarhi basa companyantas ella mateixa en una jota ab castanyolas, que no ho hauria fet millor la batura més castissa. De aquesta fetja sembla que las tals hermanas pensan posarse baix l' advocació única de Sant Pasqual Bailón.

SANTA PERPÉTTUA DE MOGUEDA, 15 de desembre

El díá 7 se va celebrar una vetllada literaria, sens altre propósit que contribuhir a la major il·lustració del poble. Y no obstant, mossén Camaleón se va permetre dir qu' en aquesta classe d' actes s' hi veu sempre resaltar l' esperit del dimoni y del flamenquisme. Ab aquests conceptes está retratat un home neguitós que no pot veure tranquil qu' 'l poble s' il·lutri, com si un secret instint li advertís que quant més il·lustrat sigui més anirà apartante de la maledica influencia dels enscatnats com ell, que 'l voldrian ignorant pera millor dominarlo.

RELLINÁS, 10 de desembre

Passa de un any que l' escola s' troba sense mestre, a consecuencia dels traballs que per treure 'l que hi havia fa fer l' enscotat, per creure l' autor de unsas cartas enviadas a *LA CAMPANA*. Ab l' abandono de l' escola els noys van pel carrera, gaudulejant y desmoralisantes. L' enscotat, ja que va contribuhir a treure 'l mestre, podria interinament encarregar-se de la instrucció dels noys, com ho fa ab las noyas; pero sembla que de noys no n' vol y de noyas sí, ell se sabrá perqué. Si aixó continua, s' arribará a un resultat molt singular: no hi haurá un mínim ó a n' aquest poble que sapiga de lletra, y en cambi las noyas ne sabrán y tal vegada alguna cosa més que 'ls hi haurá entenyat aquest pare d' ánimas... de canti.—Vegin las autoridades que cuidan de l' ensenyansa pública si pot tolerarse un día mes aquest desgabell

CANTALLOPS, 15 de desembre

Ja no es sols en Quim Morrut desde 'l cubell que s' dedica a la propaganda en favor de *LA CAMPANA*. En aquesta tasca l' ajuda també un llopa-llantias que té ním per mestre, quí recomana als noys que ro la llegeixin, avivantlos ab aixó la curiositat de ferho. Aquest mestre, desde que s' dedica a la cría de gosos, fins inglesos, sembla que haja perdut totalment la carta de navegat, essent molts els días que no te classe, y enseyant poch y malament, pero per mes que ell y l' enscotat treballin ab alé pera fer aquí forssa llanute, la propaganda emancipadora aumenta cada día y ara mateix no queda en aquest poble mes que en *Jan Llanas* per equillar.

MAURISTAS Y SILVELISTAS



As aliansas políticas tenen aixó: juntan las forasas de dos partits; pero suman també la gana de dugas quadrillas d' afamats.

Si vostós se'n volen convence, arribíne a Madrid y allí 'ls ho explicarán per pessas menudas.

Els apuros qu' en Maura y en Silvela passen avuy pera satisfer el natural apetit dels seus respectius afiliats, no tenen fi ni compte. Mauristas y silvelistas se creuhen ab dret a arre-

plegar las millors tallades, y com las talladas bonas encascejan, d' aquí las formidables batuseas que á cada punt s' están armant.

—Senyor Silvela—diu un conservador dels anichs:—es necessari que 'm dongui el govern civil de Cuenca.

—Senyor Maura—replica un maurista dels acreditats:—el govern civil de Cuenca ha de ser per mi.

—Permetim—exclama 'l primer:—jo fá ja set anys que vaig al darrera de don Francisco.

—Jo 'n fá vuyt—contesta 'l segon—que vaig al costat del senyor Maura.

Els dos jefes, sorpresos per aquest torneig de mérits, se miran indecisos sense sapiguer qué fer.

—¿Com ho arreglem aixó? ¿Per qui será aquest govern civil?

—No ho sé... ¿Si 'l ho fessim fer á palletas?—
L' idea no es del tot desguitarrada; pero 'ls dos contrincants no l' acceptan.

—Si no se 'm dona 'l govern á mí,—declara 'l maurista—me 'n vaig immediatament á casa y disolch punt en blanch el comité de la nostra agrupació.

—Donchs si no se 'm dona á mí—cria 'l silvelista—escriu als conservadors de Cuenca explicant-los lo que hi há, y en menos d' una senmana queda completament desorganizat el partit en tota la provincia.

Al fi, después de molts anades y vingudes, la qüestió s' arregla, donant el govern de Cuenca á un dels contrincants y 'l de Ternel al altre.

Peró aquesta solució no serveix per tots els casos ni pot aplicarse á totes las localitats.

Una provincia, per exemple, ha sigut agraciada ab un governador maurista, y apenas publicat el nomenament comensan á arribar protestas.

El comité conservador de la capital declara solemne y oficialment que considera la designació del non governador com una gravíssima ofensa.

—Sápiga el senyor Silvela—diu el referit comité—que 'ls conservadors estém aquí en majoria y no 'ns expliquém, per lo tant, quins motius pot haver tingut el govern per haver nos fet el desayre que acaba de fer nos.

—Els mauristas—respon el senyor Silvela—asseguran que 'ls que tenen majoria son ells.

—¿Es fals! Y si 's vol saber ab exactitut, que vinguin á contarnos.

Un comissionat del ministeri 'ls conta ab tota escrupulositat, y resulta que de mauristas n' hi ha quinze y de silvelistas no més tretze.

—¡Protestém!—crian aquests:—S' ha fet trampa, ho han contat malament: tornemho á contar.

Per cert qu' en molts poblacions, al procedirse á n' aquest recuento de forasas, s' ha trobat que, fora 'l president del comité,—comité qu' ell mateix s' havia format ab quatre individus de la seva familia—ni 'l partit conservador ni 'l agrupació maurista contavan ab un sol proselit.

Lo qual no ha impedit que 'l tal president, en nom de las forasas vivas de la localitat y de la comarca, hagi exigit al ministeri el nomenament d' un governador al seu gust y 'l d' un alcalde qu' ell ha designat, ni que 'l ministeri, en aras de la disciplina y de la pau pública, hagi tranquilament accedit á las sevas exigencias.

De totes maneres, aixó havia d' acabar malament y al últim hi ha acabat.

Quan el govern va pendre possessió y comensá á repartir destinos, els afamats dels dos partits triunfants, si bé una mica nerviosos, callavan y esperavan.

—Els nostres nomenaments encare no venen—deyan no més, entre dents:—pero, ja vindrán. ¡Té tanta feyna un govern els primers dias!...

Peró van passar els primers dias, y 'ls segons y 'ls tercets, y al veure que las esperadas credenciales no arribavan á las sevas mans, els intranquils pretendents procuraren enterarse del motiu.

¡Quina va ser la seva sorpresa al saber que 'l ministeri no 'ls donava cap empleu per la senzilla rahó de que ja 'ls havia donat tots!...

—Aixó es una picardia!—criava 'l un.

—Una verdadera infamia!—exclamava 'l altre.

—No es aquesta la manera de pagar els meus d' abnegació y de constancia!—murmurava un tercer.

¿Com havia pogut succehir tot alló? ¿Quí 'l entenia aquell fenómeno? ¡Totes las gangas repartidas... y trobarse tanta gent sense res!... Era incomprensible... Las altras vegadas no passava pas...

—Las altras vegadas!... Es clar que no. ¡Com que las altras vegadas el partit que pujava al poder era un sol, y ara han sigut dos!...

Si hi havia, entre governs civils, arcaidias, direcciones y delegacions quatre mil prebendas y 'ls aspirants eran cabalment quatre mil, ¿qué més fácil que contentarlos á tots? Pero si las prebendas continúan existint en el mateix número que llavors y 'ls aspirants s' han elevat á vuyt mil, ¿com arreglar-ho per no deixar-ne la mitat d' agraviats?...

Ignoro si será veritat lo que 's murmura; pero 's diu ab molts visos de verosimilitut que 'l govern, espantat davant d' aquests conflictes, tracta de re-soldre'l, estatint pels empleos dos torns par é impar, com en 'l abono dels teatros.

Així al menos, dintre de 'l impossibilitat de satisfer del tot á tothom, tothom quedaria content. Uns dias cobrarián el son els mauristas, els altres el cobrarián els silvelistas.

Fora potser 'l única manera d' evitar que 'ls nous aliats se treguin mútuament els ulls avants de quatre mesos.

FANTASTICH

CARTA DE CUBA

Apreciable Director:

Com que hase ya una tongada que no le ha escrito á V. nada este humilde servidor, hoy, que tengo horas sobreras y puedo un xich esbravarme, deseo descarregarme d' unas cuantas frioleras.

Cuba, señor, va muy mal: todo alló que se desfa de qu' eso aviat semblaría un paradís terrenal,

después de mucho soroll y no pocas criaturadas, entre dadas y tomadas, se 'ns ha tornado aygua-poll. Somos libres, y lo sé; formamos un nuevo estado y hay un president nombrado, pero después d' eso, ¿qué? Ni el señor Estrada Palma es un hombre muy despierto ni ha tingut gota d' acierto en restablecer la calma.

El gobierno es un bullit: vaelante, torpe, raro; vamos, por dirlo más claro, por 'l istil del de Madrid. Grandes proyectos, la mar; esperanzas, tal vez masas; pero, d' aquí no se passa: 'l único que hace es cobrar. El prou dice qu' esperemos, que no seamos guajajos, que de tots estos trabajos un día ú otro 'n saldremos; que organiaz una nación y acomodarla en el mapa, no es lavar un jipijapa ó recoser un serón.

Pero, amigo, á pesar d' eso, los hechos la contradicen y, lo que las gentes dicen: «¿Cómo se gana hoy un peso?»

Si hubiese dinero, ¡bravo! callaríamos, y á ver; pero ¿qué vamos á hacer si ningu tiene un centavo? ¿Cómo quiere que no s' exclame un país com este, hambriento, y al cual por todo alimento le dan promesas y fiamé?

No exagero la pintura si me atrevo á dirli á usted que ahoy ya ab prou feynas sé si hay ó no hay agricultura. La ñocha que arren s' extiende es un hecho que no falla: el aguardiente, s' encalla, el azúcar no se vende, nadie nos pide tabaco, se queda aquí todo el coco, el plátano corre poco, de café no se sale un saco y para más aflicciones, no sabiendo ya hont girarnos, dñu que ahora van á cargarnos con nuevas contribuciones.

Yo no soy ciego ni sordo y, por lo que observo, crech que se acerca un espatech, es decir, algo muy gordo. Las onzas eran escasas antes d' aixó, pero luego, por escaparnos del fuego, hemos caído en las brassas.

El yanki tiene pupila y, con la grapa amagada, como aquel que no hace nada, nos vigila, inos vigila! Su diabólica intención es hacer que cunda el tedio, y después, por tot remedio, llevamos á 'l aneñon. ¿Llegará al fi del camí que 'l pájaro se ha propuesto? Si no se arregla pronto esto, yo me aseguro que sí.

Sin más, saludos á tots, mil besos á la maynada, y para usted una abrazada del seu servidor: Juan Cots.

Per la copia:

C. GUMÁ



dirá de missas.

Missatjes y missas; missas y missatjes... Ni 'ls uns ni 'ls altres poden sortir d' aquí.

A Saragossa va pujar á la trona un Loyola, y ab aquell desembrás que tant distingeix als que ja s' figuran ser amos de tot, va atacar á 'l exércit, afir-mant que si s' van perdre las colonias fon degut á que 'l exércit espanyol careixia de fé religiosa.

Naturalment, que aquesta sortida de tó va disgustar gravement als militars, que no poden olvidar que al anar á la guerra 'ls bisbes els benehían, implorant per ells la protecció divina.

De manera que si en el resultat de la campanya varen ser desgraciats, no 's deuré á la falta de fé, sino al excés de benediccions... ó á que las que prodigan els nostres bisbes denhen ser esbravadas y no produheixen cap efecte.

Ara que á la República de Venezuela hi ha guerra, resulta curiosa una anecdote, que 'l Aixelá escriu desde 'l Habana á El Vendrellench:

Un germá del corresponsal anava á pujar l' escala del palau del president, quan un seu amic y payesá que s' disposava á baixarla, li digué:—Si no vols caure, agafat bé á la barana y puja ab cuydado.

Gracias á n' aquesta advertencia s' llinará de anar-se'n de nassos.

Perque 'ls esglahons de l' escala, que son de marbre, no sols están molt inclinats, sino ademés empastifats d' una sustancia olosa—probablement sabó moll—que fa relliscar al que intenta pujarhi un xich massa depressa.

Y aixó s' fa senzillament perque las turbas popu-lars en un día de alborot no puguin invadir la residencia del president de la República, qu' exerceix la dictadura y casi bé puja sempre al candelero per medi de la forsa, y ha d' estar molt previngut per-que per medi de la mateixa forsa no 'l derribin.

Dihen que 'n Maura es el ministre que té més intenció dintre del actual govern.

Podrá ser aixís.

Peró en aquest cas caldrá que s' cambihi una lletra del apellido.

Y en lloch de Maura millor será que s' digui Miura.

En la funció de gala que va donarse en el teatro Real de Madrid en obsequi del rey de Portugal, va cantar-se 'l ópera I Puritani.

Y va suprimirse 'l dúo aquell de la trompa intrépida; aquell que acaba dihent:

Arrostreré la morte

gridando Libertá!

No sembla sino que haguém retrocedit trenta anys, fins á 'l época aquella en que la paraula libertá espantava á segons quí.

Aquells casinos de joch de Madrid abont se tram-peja en gran escala, y á consecuencia de las trampas hi ha tot sovint cops de cadira y tiros de revólver, son uns estableiments aristocráticos, de quales juntas directivas ne forman part marquesos y duchs.

A tal extrém ha arribat 'l aristocracia espanyola. Deis antichs pergamins n' ha fet jochs de cartas as-senyaladas.

Marquesos y duchs podrán continnar sent els que de tal manera s' guanyan aquesta trista vida; pero no duchs ni marquesos dels títuls que ostentan, sino en tot cas de la Sota d' espasas, del Tres de bastos ó de l' As d' oros. Y no sería mal que la carta que 'ls correspongués en sort figurés en el sen es-cut sobre fondo de panyo vert.

De La Perdiu:

«Catalunya ha permanesent fins avny relativa-ment immune del contagi burocrático. El carácter catalá ha conservat prou energías pera lluytar en el camp de 'l industria, del comerç, de las profesiones liberes, que demanan esfors y iniciativas; no ha hagut de recorre á la migrada sortida que poden ofer-ir á 'l activitat els empleos oficiales, gráficamente motejats pel mateix Maura de consignacions sobre 'l presupuesto.»

En efecte: aixís ha sigut el carácter catalá. Pero no 'l carácter catalanista-perdigot. Els correligiona-rios de La Perdiu, cert, que no demanan empleos al Estat que tampoch els ne donaria. Pero en cambi á Casa la Ciutat hi ha empenyas per obtenirlos.

El pretendent que s' ha tirat al camp á disputar el trono al emperador del Marroch es un mestre que la sab molt llarga. Ab la seva habilitat en fer jochs de mans ha lograt seduhir á las kábilas més faná-ticas que avny el segeixen y s' deixan matar per ell.

Vels'hi aquí un minyó que si 'l negoci se li es-guerra al Africa, pot venir á Espanya ab la segure-tat de fer farrolla. Si arriba tan enllá com suposan la seva destresa en 'l art de la prestidigitació, en Maura es molt capás de contrarlo pera las próxi-mas elecciones, y li donará qualsevol diner.

Ara per fi s' ha descubert perque li han donat una cartera al ex-republicá Abarzuza.

Ha sigut senzillament perque no hi ha en el ga-binet cap més ministre, que, com ell, sápigua parlar 'l inglés.

Y es necessari que á lo menos n' hi haja un.

En quan á inglesos, ja que 'n Silvela te en Vi-llaverde per ferne, just es que tingui un Abarzuza per parlals'hi.

Durant el mando de 'n Sagasta va tancar-se 'l Círcul liberal de Madrid. Pero ara que 'n Sagasta ha caygut, tornarà á obrirse.

Jo ja ho veig: mentres governava en Sagasta, prou feyna tenian els socios del Círcul, menjant y pahint.

Peró ara que 'ls han retirat sopera y platos ¿qué han de fer per matá 'l temps? Jugar á cartas... y so-bre tot 'l burro.

S' atribueix á n' en Silvela un plan maquiavé-lich com tota els seus.

Convengut al fi de que 'n Maura, ab las alas que li han donat, ha adquirit masses preponderancia, se proposa ara mermarli, fentse seu á n' en Romero Robledo, encare que tingui de concedirli la presi-dencia del futur Congrés.

De aquesta manera creu tenir qui li posi 'ls peus á rotllo.

Es á dir: tracta de ferlos barallar.

La renyina de un porquet mallorquí ab un gall de Antequera... vels'hi aquí un espectacle ben original y divertit.

Decididament m' hi abono.

Casi pot assegurarse que 'l impost de consums fa més mal que una epidemia.

Calculis sino lo qu' encareix las subsistencias, privant de alimentarse al treballador, que fa tan desgast de forsa corporal, y no pot repararla, y s' veurá quantas y quan terribles malalties no oca-siona 'l malehit impost. L' agofament, l' anemia y la tiels son els seus fruytes y ellas son las que pro-portionan major contingent á la fossa comú dels cementiris; ellas las que s' trasmeten, com una he-rencia de raquitiem y depauperació á las genera-cions novas.

Una epidemia, per violenta que sigui, dura una temporada més ó menos llarga: l' acció mortífera dels consums dura tot 'l any.



Desde que ha pujat en Maura jo no sé lo que ho deu fer, pero 'l certus es que 'ls neos están d' alló mes contents.

*

¿Diu que al partit fusionista ara 'l volen reforçar?

Hombre, que li donguin 'l oli de fetje de bacallá!

*

Moret, no treguis el nas, Moret, no surtis de casa; hi ha mes de cinch mil cessants que t' esperan per xiularte.

*

¿Que 't molestan ab la decima?...

Aixó ray; no dú malicia: pitjor li passa al meu fill, que 'l molestan ab la quinta.

*

«Els caps-padres fusionistas se reuneixen aquest vespre. Queda despedido el dúelo. No se reparten esquelas.»

L. WAT

La caricatura al extranger



—María, 't trech de casa. Ves, ves á trobar al pillet que t' ha posat en aquest estat!...
—¡Si no es un pillet, senyora! Es el marit de vosté...

(De L'Assiette au beurre, de París.)

Maniobras clericals ó 'l cóm y 'l per qué de la última crissis



—Apretém, companys, que quan don Paco á cops de cap hagi esbotzat la porta, el qu' entrarà á dintre no serà ell, serém nosaltres.

Passant per davant de casa seva



BARCELONA: —¡Uf!... ¡Quina mala bravada surt d' aquí dintre!... ¿Y aquests gossos lladran?... Quan els gossos lladran, alguna cosa senten.

EPIGRAMAS

—En Benet, fill d' un tal Met,
sempre porta un pam d' engrut.
—Donchs, noy, en lloch de Be-net
se li pot ben dir Be-brut.

Que no li pot agradar
res mal fet diu en Mayols:
y molts cops per esmorzar,
jo sé que menja bunyols.

—¿Diu que un tocat del bolet,
que viu al carrer dels Banys
va enganyarte, Ramonet?

—¡Com que jo era jovenet!
—¿Erats jove?
—Sí, Quimet:
¡sols tenís... cinquanta anys!

—¡Tinch un oli, senyor Matas,
qu' es molt bó!...
—Donya Teresa,
¿qu' es potser oli d' Olesa?
—No, senyor: oli de ratas.

—¡Qu' es devot el meu marit!
exclama ab goig l' Assumpció
perque diu que ab devoció
va á l' iglesia d'ia y nit.
Pero jo sé que 'n Batista,
qu' es l' espós de l' Assumpció,
va á l' iglesia ab afició...
¡sols per fe alguna conquesta!

Lo molt nyap pintor Santigas,
si guanya algunas endolas,
es avuy fregant rajolas
d' alguns piasos y botigas.
Per xo al veure' l' fregá' en Serra,
dantli un cop á certa part,
li va dir: —¡Noy, veig que l' art
avuy d'ia va per terra!

FRANCISCO LLENAS

ACUDITS

Un rector de fora, al dar la extremaunció á un pobre pagés qu' estava á punt de guillárselas, li va deixar caure inadvertidament una gota de cera sobre la pantorrilla.

El malalt, á pesar d' estar molt ensopit, va obrir els ulls y exclamà:

—¿Qué fa?
—Li dono els sants olis.
—Donchs miri, búfils una mica, que creman.

A la rectoria.

Hi compareix una treballadora de fàbrica, y diu:
—Tinch pensat casarme dintre de un mes, y voldria que s' adelantessin las diligencias.

El vicari: —Está molt bé... ¿Cóm se diu el seu promés?

La treballadora: —Ja veurá... Els que 's voldrien casar ab mí son dos, y el cas es que jo no estich encare ben decidida.

—Y donchs, ¿cóm ho arreglém?
—Aixó ray: el nom del nuvi, deixil en blanc.

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—To-tal.
- 2.ª ANAGRAMA.—Tropa—Porta.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Sansone é Dalila.
- 4.ª CONVERSA.—Gai.
- 5.ª GEROGLÍFICH COMPRIMIT.—Comissions.

Han endevinat totes ó part de las solucions del número anterior els caballers: J. Massó A. (Xiripa), Xapu Dopor, Duvinals Pepis y Chiringuilla S. en C., Manel Serrano, En Micalet y la Cirila, Jep Salamó y El noy de 'n Ramonacho.

ENDEVINALLAS

XARADA

La darrera quarta fúnebre
tersa existencia ha tallat,
dos-terça pel prima-dugas

que té molts pocs allistats,
ab els ulls closos y els llabris
mitja rialla dibuixant
encomanas el respecte
á quí 't contempla total.

J. COSTA POMÉS

MUDANSA

Lo Total de La Bisbal,
diuhen qu' es un mal paleta,
perque fent una torreta
li va caure una total.

F. JOANET

TRENCA-CAPS

Buscar el nom y apellido de un primer actor espanyol
que llegit al revés, sílaba per sílaba digui el mateix.

V. MORECHITEL S. EN C.

ROMBO

1.ª Consonant.—2.ª Animal.—3.ª Prenda de vestir.—
4.ª Població catalana.—5.ª En las iglesias.—6.ª Nom de
dona.—7.ª Vocal.

NOY DE LAS MOSTRAS

GEROGLÍFICH

BO BO
POS POS POS
X
I

J. FARRÉS GAIRALT

CORRESPONDENCIA

Caballers: Xapu Dopor, Yo, Siul Aloreugif, G. Busquets, Manel Serrano, Anidoc Ogaitnas, Juli Palau, A. Ribas Ll. (Dr. U.), Ernesto de V., Ernestamila, Juan Catau, Escolanet Juncá, Antón Palat, Pere Amat Martí, Daniel Roig, Gumerando Sakako, J. Sansolí y Verdier, B. F. B., Un taberné dels encants: Felissas festas.

Caballers: Un company de la goma, Manuela P. F. y Eduardo F. G., F. Joanet, Borra Borrascas, Jep Salamó: No se admiten felicitaciones.

Caballer: Andresito: Rebudas una mica tart per l' extraordinari. De tots modos, quedan nostras.—M. A. (a) Badoch: Es irremediable. El desabuciem.—A. Albert: No es malaeta.—Ricardo Feu: Una vez y no más. L' epigrama que comensa dihent Aparteuos d' aquí, hereu, es del amic Francisco Llenas. Ab aixó, ja ho sabeu Feu: Aparteuos d' aquí, hereu...—J. S.: La senmana entrant si Agathus ho permet: expresions al Sr. Viñas.—Félix Cantimpló: Se 'l felicita. N' hi ha alguns de molt macos. Anirán.—E.: Home, no; com á contrast, bueno; com á poesia, es magre...—A. Carrasca Gayán: Verdaderament es sentida y facil. Mirarém de insertarla.—A. Ribas Ll. (Dr. U.): Massa trista; 'ns faria sentá 'l gall malament.—Máximo Electra: El geroqlífh es lo que 'ns agrada més.—J. M. y F.: No 'ns convens, ni 'ns convé.—T. Doy: Aixó, al pare Román. El dibuix es una beneyteria.—A. Cortina Rivera: Com que no es d' actualitat, entra en cartera pera demanar tanda.—Lluís Campanyá: Pues, senyor, després de retocarla havém pensat que lo millor es deixarho com estava y... al coove.—Joan Trías C.: Aixó es de noy de segon any de llatí.—G. Perocafio y Ras: Descuidi, que lo que serveix tot se publica un día ó altre. Lo d' avuy es endeble y inconsistent.—Un almogávar: Si estessin bé, naturalment que sí.—J. Costa Pomés: Rebuda la remesa, y gracias.—A. R. T.: Ho llegirém de nou y si 'ns agrada lo suficient... anirá á las cajas.

¡JA HA SORTIT!

¡JA HA SORTIT!

¡JA HA SORTIT!



Preu: 2 rals

ANTONI LOPEZ, editor, BARCELONA

Es l' almanach polítich mes popular d' Espanya a 2 RALETS—Se ven per tot arreu—2 RALETS

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8.

Tinta Ch. Lorrilleux y C.ª